

en stem. „En nu komt het er voor ons beiden op aan, dat wij getrouw zijn in ons werk. Hoor maar wat de Heer zegt: Wel, gij goede en getrouwe dienstknecht. Gij zijt getrouw geweest.”

’t Was Bill nog niet volkomen duidelijk.

„Getrouw? Wil dat zeggen met het vee ook?”

„Juist, Bill, en met alles wat verder op je weg ligt.”

Bill heeft die les niet vergeten, want ik hoorde ze hem met ware voldoening aan Hi oververtellen, alsof hij een goede vondst had gedaan.

„Wat zeg je daarvan? Die geeft eerlijk de kaarten! Ieder krijgt een kans. Geen kaarten in zijn mouw weggemoffeld.”

„Neen, hij deelt de troeven rond,” antwoordde Hi.

Langzamerhand begon men Bill te beschouwen als een gezaghebbende in vragen van godsdienst en zedekunde. Niemand wierp hem ooit naar het hoofd, dat hij „fijn” begon te worden. Hij deed zijn werk rustig en bedaard, maar zoodra hij een nieuwe ontdekking had gedaan, moesten de kameraden er meê van genieten. Mocht bij zoo’n gelegenheid soms de een of ander hem door spitsvondigheden vast zetten, dan rustte hij niet, voordat hij hem bij den Loods had gebracht. En zoo gebeurde het, dat deze twee met meer dan broederlijke liefde tot elkander getrokken werden. Wanneer Bill niet overweg kon met vraagstukken, die mannen van grooter ontwikkeling verlegen hebben doen staan, dan ontwarde de Loods den knoop, of wel, hij richtte Bills oog op de waarheden, die onomstootelijk klaar en helder zijn, en dan was Bill tevreden.

„Daar moet ik genoeg aan hebben,” plicht hij te zeggen, en zijn hart kwam tot rust.
